

Fina Fröken Perfekt

Hur gör man för att stå ut med sig själv när man är som du? Du kammar ditt långa hår, målar dina läppar, ler alltid onaturligt och pratar med tillgjord röst. Högljudd och gäll. Du kräver en plats i vårt sällskap som ingen bitt dig ta. Pratar om dig själv oavbrutet. Tröttnar du inte? Jag, jag, jag, jag. Hur kan du vara så jäkla säker på att jag överhuvudtaget bryr mig? Ser du inte att mitt ansikte är helt nollställt när jag pratar med dig?

Ibland pikar jag dig och säger att du pratar väldigt mycket. Detta tar du som en komplimang. Ett erkännande för hur intressant och rolig du är som har så mycket att säga. Det är väl bara att inse att människor är olika. För mig är det helt främmande att inte kunna känna av en situation och framförallt, känna av när människan mitt emot slutat lyssna. För längesedan.

Ditt målade ansikte med blekta tänder och cleareyesögon säger mig ingenting. Ditt leende är en ful grimas. Du är Fina Fröken Perfekt och du bryr dig enbart om dig själv.

Och det mest ironiska av allt. Ditt egocentriska sätt har du, för att du tror att vi tycker om dig så mycket, när du är så perfekt. Och alltid gör allting rätt.

Om jag ändå hade kunnat vända på klacken och gå..

(Jag hade nöjt mig med hur mår du)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Martina_T med Poeter.se id #3965 innehar upphovsrätten